

A black and white photograph of Britney Spears. She is shown from the waist up, turned away from the camera but looking back over her shoulder. She has long, straight blonde hair with bangs. She is wearing a shiny, metallic-looking high-waisted skirt or pants. Her right hand is resting on her left shoulder. The background is solid black.

#1 *NEW*
YORK TIMES
BESTSELLER

BRITNEY SPEARS

ŽENA
VE
MNĚ

ŽENA
VE MNĚ

BRITNEY SPEARS

Copyright © Britney Jean Spears, 2023
Česká edice © Bourdon, 2024
Překlad © Alena Byrne, 2024
Původní obálka © Lisa Litwack
České zpracování obálky © Jiří Dvorský
Fotografie na obálce © Herb Ritts/Trunk Archive

Původně vydalo nakladatelství Gallery Books,
an Imprint of Simon & Schuster, LLC

ISBN 978-80-7611-153-0

Mediálními partnery této knihy jsou:

ÓČKO
ŽENA A ŽIVOT

Pro mé chlapce, kteří jsou láskami mého života

PROLOG

Jako malá holka jsem se celé hodiny procházela v tichých leších za naším domem v Louisianě a prozpěvovala si přitom. Být venku mi dávalo pocit živosti a nebezpečí. Když jsem vyrůstala, moji rodiče se neustále hádali. Otec byl alkoholik. Většinou jsem se bála zůstat doma. Venku to taky nebyl zrovna ráj, ale byl to můj svět. Říkejte si tomu peklo, nebo ráj, bylo to moje.

Domů jsem se vracívala po cestě vedoucí k domu sousedů přes pěkně udržovanou zahradu a kolem bazénu. Měli skalku vyloženou malými jemnými oblázky. Byly vyhřáté od slunce a jejich dotek na kůži mi byl moc příjemný. Lehávala jsem tam na těch kamínkách, hleděla do nebe, cítila teplo zespoda i seshora a říkala jsem si: *Můžu prožít život tak, jak budu chtít. Můžu si splnit své sny.*

Když jsem tam tak na těch oblázcích mlčky ležela, cítila jsem Boha.

1

Na jihu Spojených států bývala výchova dětí více o respektování rodičů a neodmlouvání. (Dnes se pravidla obrátila – jde více o respektování dětí.) U nás doma se s rodiči nikdy nediskutovalo. Nezáleželo na tom, jak moc se situace vyhrtila, rozumělo se samo sebou, že budete držet jazyk za zuby, a když jste to nedokázali, museli jste počítat s následky.

V Bibli se píše, že vaším mečem je váš jazyk.

Mým jazykem a mým mečem bylo zpívání.

Prozpívala jsem v podstatě celé své dětství. Zpívala jsem si spolu s rádiem cestou autem do tanečních kurzů. Zpívala jsem si, když jsem byla smutná. Zpěv pro mě představoval duchovní záležitost.

Narodila jsem se a chodila do školy ve městě McComb ve státě Mississippi a bydlela čtyřicet kilometrů odtamtud v malém městečku Kentwood v Louisianě.

V Kentwoodu se všichni znali. Dveře se tam nezamykaly a společenský život se točil kolem chození do kostela a pořádání zahradních dýchánek. Děti nosily barevně sladěné oblečení a všichni tu uměli střílet. Nejvýznamnější historická památka v okolí je výcviková základna Konfederace, Camp Moore, kterou nechal postavit Jefferson Davis. Víkend před Dnem díkůvzdání se tam každoročně pořádala rekonstrukce bitvy z války Severu proti Jihu a pohled na lidi v dobových vojenských uniformách mi připomínal, že se oslavy svátku blíží. Milovala jsem tohle období: horká čokoláda, vůně hořícího dřeva v krbu v obýváku, zem pokrytá pestrobarevným listím.

Bydleli jsme v malém cihlovém domku se zeleně pruhovanými tapetami a dřevěným obložením na stěnách. V dětství jsem chodila hrát Sonic, jezdila na motokárách, hrála basketbal a navštěvovala křesťanskou školu jménem Parklane Academy.

Poprvé, kdy mě něco vážně chytlo za srdce, až mi přeběhl mráz po zádech, bylo, když jsem zaslechla, jak si naše pomocnice v domácnosti zpívá v prádelně. U nás doma jsem vždycky prala a žehlila já, ale když jsme na tom byli finančně lépe, mohla si máma najmout někoho na výpomoc. Ta žena zpívala gospely a pro mě to bylo doslova probuzení do úplně nového světa. Nikdy na to nezapomenu.

Od toho okamžiku moje touha a vášně zpívat sílila. Zpěv je kouzelný. Když zpívám, jsem to skutečně já. Dokážu komunikovat ryze. Když zpíváte, přestáváte používat jazyk a slova jako „Ahojky, jak se vede...“ a dokážete říkat věci s daleko hlubším

významem. Zpívání mě přenáší na tajemné místo, kde už na slovech nezáleží a kde je všechno možné.

A to bylo jediné, co jsem chtěla. Aby mě někdo přenesl z všedního světa do království, ve kterém bych se mohla vyjadřovat bez přemýšlení. Když jsem byla sama se svými myšlenkami, mysl se mi plnila obavami a strachem. Hudba jejich hluk přehlušovala, dodávala mi sebevědomí a odnášela mě na ničím nedotčené místo, kde jsem se mohla vyjadřovat přesně tak, jak jsem chtěla, aby mě lidé viděli a slyšeli. Zpěv mě přenášel do přítomnosti božstva. Dokud jsem zpívala, žila jsem ve skutečném světě jen tak napůl. Hrávala jsem si na dvorku stejně jako všechny ostatní děti, ale moje myšlenky, pocity a naděje byly někde jinde.

Hodně jsem se snažila, aby věci vypadaly tak, jak jsem chtěla. U kamarádky na zahradě jsem natáčela bláznivá videa na písničky Mariah Carey a brala se přitom hrozně vážně. V osmi letech už jsem se považovala za režisérku. Nezdálo se, že by v našem městečku někdo něco takového dělal. Ale já věděla, co chci ve světě vidět, a snažila jsem se toho dosáhnout.

Umělci tvoří a hrají postavy, protože chtějí utéct do vzdálených světů, a únik byl přesně to, co jsem potřebovala. Chtěla jsem žít ve svých snech, ve svém nádherném imaginárním světě, a na realitu pokud možno ani nepomyslet. Zpívání vytvářelo most mezi skutečností a fantazií, mezi světem, ve kterém jsem skutečně žila, a světem, ve kterém jsem zoufale žít chtěla.

Naší rodinou se táhnou tragédie. Své prostřední jméno jsem dostala po babičce z otcovy strany. Jmenovala se Emma Jean Spears, ale všichni jí říkali Jean. Viděla jsem ji na fotkách a chápu, proč všichni tvrdí, že jsme si podobné. Stejná barva vlasů. Stejný úsměv. Na svůj věk vypadala Jean mladší.

Její manžel – můj děda June Spears senior – měl násilnickou povahu. Jean přišla o syna, zemřel pouhé tři dny po narození, a June ji pak poslal do nemocnice Southeast Louisiana, podle všeho příšerného ústavu pro choromyslné ve městě Mandeville, kde Jean nasadili lithium. V roce 1966, když bylo babičce Jean jednatřicet let, se zastřelila brokovnicí na hrobě svého dítěte. Stalo se to jen něco málo přes osm let po jeho smrti. Nedokážu si představit, jakou bolest a žal musela prožívat.

O mužích, jako byl můj děda June, se u nás na Jihu mluví způsobem, že „mu nic nebylo dost dobré“, že byl „perfekcionista“ a „velmi zapálený otec“. Já bych to asi vyjádřila o něco drsněji.

Jako sportovní fanatik nechával děda June svého syna – mého otce – cvičit daleko za hranici naprostého vyčerpání. Pokaždé když se otec vrátil z tréninku basketbalu, musel bez ohledu na to, jak unavený nebo hladový byl, hodit ještě sto košů. Teprve pak směl jít domů.

June pracoval jako strážník na policejním oddělení v Baton Rouge a časem si pořídil deset dětí s třemi manželkami. A pokud je mi známo, o prvních padesáti letech jeho života nikdo neřekl jediné pěkné slovo. Dokonce i v naší rodině se říkávalo,

že muži z rodu Spearsových jsou zkažení a chovají se špatně, obzvláště pokud jde o zacházení se ženami.

Jean nebyla jediná manželka, kterou June poslal do blázince v Mandeville. Poslal tam i manželku číslo dvě. A jedna z mých nevlastních sester tvrdila, že ji June začal v jedenácti letech sexuálně zneužívat a pokračoval v tom, dokud v šestnácti neutekla z domova.

Otci bylo třináct, když na tom hrobě jeho matka Jean zemřela. Víím, že trauma je součástí toho, proč se můj otec k mým sourozencům a ke mně choval tak, jak se choval – pro něj totiž nikdy nebylo nic dost dobré. Bratra nutil, aby vynikal ve sportu. Opíjel se do němoty. Občas na celé dny někam zmizel. Když byl opilý, byl strašně zlý.

S přibývajícímí léty byl ale děda June mírnější. Já už ho nezažila jako toho zlosyna, který zneužíval mého otce a taky všechny jeho sourozence, ale spíš jako dědečka, který se zdál trpělivý a milý.

Svět mého otce a mojí matky snad nemohl být odlišnější.

Z toho, co víím od svojí mámy, pocházela její matka – moje babička Lilian „Lily“ Portell – z elegantní a vytříbené londýnské rodiny. Z babičky vyzařovala exotika, na to všichni poukázali – její matka byla Britka a otec pocházel z Malty, ostrova ve Středozemním moři. Její strýc byl knihvazač. Všichni z rodiny hráli na hudební nástroje a milovali zpěv.

Za druhé světové války se Lily na tancovačce seznámila s americkým vojákem, mým dědečkem Barneyem Bridgesem. Pracoval jako řidič generálů a zbožňoval rychlou jízdu.

Když si pak ale děda babičku přivezl do Ameriky, bylo to pro ni zklamání. Představovala si život, jaký vedla v Londýně. Cestou autem z New Orleans na dědovu mléčnou farmu se Lily dívala z okna a znepokojovalo ji, jak prázdný se ten svět zdál být. „Kde jsou všechna ta světla?“ ptala se pořád dokola svého nového muže.

Občas na babičku Lily myslím, jak projíždí krajinou Louisiany, hledí do noci a pomalu si začíná uvědomovat, že její úžasný, bohatý a hudbou naplněný život odpoledních čajů a londýnských muzeí končí a místo něj ji čeká život bezvýznamný a tvrdý, že místo chození do divadla a nakupování oblečení bude trávit čas zahrabaná na venkově vařením, uklízením a dojením krav.

A tak se moje babička stranila lidí, přečetla mraky knih, byla posedlá úklidem a čistotou a až do dne, kdy zemřela, se jí stýskalo po Londýně. V naší rodině se traduje, že děda Barney babičce Lily nikdy nedovolil Londýn navštívit, protože si myslel, že už by se domů nevrátila.

Babička Lily bývala natolik ponořená do svých vlastních myšlenek, že často začala sklízet ze stolu, ještě než ostatní dojedli, aspoň to tvrdí moje máma.

Já vím jen to, že moje babička Lily byla překrásná a že jsem hrozně ráda napodobovala její britský přízvuk. Když mluvím s britským přízvukem, jsem šťastná, protože si tím svoji elegantní

babičku připomínám. Jako malá jsem chtěla mít stejné způsoby jako ona a stejně zpěvavě mluvit.

Lily měla peníze, a tak moje matka Lynne, její bratr Sonny a sestra Sandra vyrůstali ve velmi bohaté rodině, obzvlášť na poměry louisianského venkova. I když byli protestanti, máma chodila do katolické školy. Jako mladá nosila černé vlasy ostříhané nakrátko a byla kočka. Vždycky si do školy brala ty nejvyšší kozačky a nejkratší sukně. Vysedávala po městě s homosexuály a nechala se jimi vozit na motorce.

Mému otci se líbila, jak jinak. Částečně možná proto, jak nesmyslně tvrdě ho děda June nutil trénovat, vynikal ve sportu. Když hrál basketbal, lidé se sjížděli zblízka i zdaleka, jen aby u toho byli.

Viděla ho i moje máma a povídá: „A hele, kdopak je tohle?“

Podle všeho se jejich vztah zrodil ze vzájemné přitažlivosti a smyslu pro dobrodružství. Líbánky ale skončily dlouho předtím, než jsem já vůbec přišla na svět.

2

Po svatbě rodiče bydleli v malém domku v Kentwoodu. Matku už její rodina finančně nepodporovala, a tak byli velmi chudí. A taky velmi mladí – mámě bylo jednadvacet a tátovi třiadvacet. V roce 1977 se jim narodil můj starší bratr Bryan. Když se z prvního domku odstěhovali, koupili si malý jednopodlažní čtyřpokojový domek na ranči.

Po narození Bryana si máma dodělala školu a stala se z ní učitelka. Otec pracoval jako svářeč na ropných věžích – dřel, odjížděl z domova na měsíc, někdy na tři – a začal hodně pít. Netrvalo dlouho a na rodině si to začalo vybírat daň. Máma to vypráví tak, že když pár let po jejich svatbě zahynul její táta – můj děda Barney – při autonehodě, vyrazil otec na flám a zmeškal oslavu Bryanových prvních narozenin. A když byl Bryan batole, otec se opil na vánočním večírku a ráno na Boží hod zmizel neznámo kam. Tenkrát moje máma řekla, že už toho má dost, odstěhovala

se k Lily a v březnu roku 1980 podala žádost o rozvod. Jenomže děda June a jeho nová manželka ji prosili, aby vzala otce zpátky, a ona to udělala.

Pak se věci na nějakou dobu zřejmě zklidnily. Otec nechal práce svářeče a založil si stavební firmu. Po nějaké době a řadě problémů si otevřel ještě posilovnu. Jmenovala se Total Fitness a některé muže z města, včetně mých strýců, proměnila v kulturisty. Nacházela se v odděleném domku na našem pozemku hned u domu. Den co den se dovnitř a ven valil nekonečný proud nařachaných chlapů, kteří pod světlem zářivek před zrcadly předváděli svaly.

Tátovi se začalo dařit vážně dobře. Stal se jedním z nejbohatších mužů ve městě. U nás na zahradě se pořádala velká posezení, při kterých se podávaly vařené langusty, a divoké večírky, kde se tančilo až do rána. (Tak nějak jsem vždycky předpokládala, že dokázali vydržet celé noci vzhůru jen díky tajné ingredienci – amfetaminu, speed byl tehdy totiž oblíbenou drogou.)

Máma si se svojí sestrou, tetou Sandrou, otevřela denní jesle a školku. A aby naši své manželství stmelili, pořídili si druhé dítě – mě. Narodila jsem se 2. prosince 1981. Při každé příležitosti mi máma nezapomene připomenout, že mě rodila jednadvacet nesnesitelně dlouhých hodin.

★ ★ ★

Ženy v naší rodině jsem milovala. Teta Sandra měla už dvě děti, když ve svých pětatřiceti nečekaně porodila další – moji sestřenicí Lauru Lynne. S Lynne nás dělilo jen několik měsíců, byly jsme jako dvojčata a zároveň nejlepší kamarádky. Vždycky jsem Lauru Lynne brala jako svoji sestru a Sandru jako druhou mámu – byla na mě tak hrdá a tolik mě podporovala.

A i když moje babička Jean zemřela dávno předtím, než jsem se narodila, měla jsem to štěstí poznat její matku, svoji prababičku Lexie Pierce. Lexie byla až *hříšně* krásná, vždycky si pečlivě pudrovala tvář na bílo a nosila výraznou rudou rtěnku. Byla to rebelka. A čím byla starší, tím byla správnější. Řekli mi, že byla sedmkrát vdaná, čemuž jsem bez problémů věřila. Sedmkrát! Svého zetě Junea pochopitelně ráda neměla, když ale její dcera Jean zemřela, zůstala nablízku a starala se o mého otce a jeho sourozence, a později i o svá pravnoučata.

Měla jsem k Lexie velmi blízko. Moje nejživější a nejveselejší vzpomínky jsou z doby, kdy jsem s ní jako malá holka trávila čas. Přespávala jsem u ní, jenom my dvě spolu. Večer mě nechala probírat se její skříňkou s líčidly a ráno mi připravovala obrovskou snídani. Hned vedle v domě bydlela její nejlepší kamarádka, která nás chodila navštěvovat. Poslouchaly jsme společně pomalé balady z padesátých let z Lexieiny sbírky gramofonových desek. Přes den jsme si s Lexie zdřímly. Ze všeho nejraději jsem vedle ní pomalu usínala, vdechovala přitom vůni jejího pudru a parfému a poslouchala, jak se jí prohlubuje a zklidňuje dech.

Jednou jsme si s Lexie jely půjčit nějaký film. Cestou zpátky z videopůjčovny Lexie nabourala do jiného vozu a vjela do příkopu. Nemohly jsme se dostat ven z auta a musela nás vysvobodit odtahová služba. Moji matku ta nehoda vyděsila a od té doby jsem už nikdy nesměla být s prababičkou sama.

„Vždyť to ani nebyla vážná nehoda!“ říkala jsem mámě a prosila, abych se mohla s Lexie vídat. Měla jsem ji v oblibě.

„Ne, bojím se, že už senilní,“ odpověděla matka. „Už není bezpečné, abys s ní byla sama.“

Potom jsem prababičku vídávala u nás doma, ale už jsem s ní nikdy nesměla jezdit autem ani u ní přespávat. Brala jsem to jako obrovskou ztrátu. Nedokázala jsem tenkrát pochopit, jak by mohlo být nebezpečné trávit čas s někým, koho miluju.

Kromě toho trávit čas s Lexie mě tehdy hrozně bavilo schovávat se ve skříních. Stal se z toho otrěpaný rodinný vtip: „Kdepak je ta naše Britney?“ U tety doma jsem vždycky někam zmizela. Všichni mě začali hledat, a když už začínali propadat panice, otevřeli dvířka nějaké skříně a tam jsem seděla já.

Musela jsem chtít, aby mě hledali – vydrželo mi to celé roky, schovávání ke mně prostě patřilo.

Byl to jeden ze způsobů, jak si získávat pozornost. Ještě jsem moc ráda tančila a zpívala. Zpívala jsem ve sboru v místním kostele a čtyřikrát týdně včetně soboty jsem chodila do tanečního kroužku. Později jsem si k tomu přidala gymnastiku, na kterou

jsem jezdila do hodinu vzdáleného Covingtonu. Jak došlo na tanec, zpěv nebo akrobacii, neměla jsem zkrátka nikdy dost.

Když se u nás na základní škole konal jednodenní seminář o budoucím zaměstnání, prohlásila jsem, že se stanu právníčkou. Po sousedech a učitelích se brzy rozneslo, že „mám namířeno na Broadway“. A já se nakonec s identitou „malé bavičky“ ztotožnila.

Na prvním tanečním vystoupení mi byly tři a své první sólo „What Child Is This?“ jsem zpívala ve čtyřech na vánoční besídce u mámy ve školce.

Chtěla jsem se schovávat, ale zároveň jsem chtěla být vidět. A dalo se to skloubit. Když jsem se krčila v chladné temnotě ve skříni, připadala jsem si tak malinkatá, že bych mohla dočista zmizet. Ale když na mě byly upřené pohledy všech, stávala jsem se někým jiným, někým, kdo mohl ovládat celou místnost. Vyzpěvovala jsem v bílých punčocháčích na celé kolo a měla pocit, že je možné cokoli.

3

„Paní Lynne, paní Lynne!“ křičel chlapec, který přiběhl k našim dveřím a sotva popadal dech. „Musíte jít! Musíte tam hned jít!“

Jednoho dne, když mi byly čtyři roky, jsem seděla doma v obýváku na pohovce. Z jedné strany vedle mě seděla máma, z druhé moje kamarádka Cindy. Kentwood byl jako městečko z telenovely – *neustále* se tam odehrávala nějaká dramata. Cindy si zrovna s mámou vykládala o nejnovějším skandále a já poslouchala a snažila se rozumět tomu, co říká, když vtom se zprudka rozletěly dveře. Stačilo se podívat na výraz, který měl ten kluk ve tváři, a bylo mi jasné, že se stalo něco strašného. Hrůzou se mi zatajil dech.

Pak jsme se s mámou rozběhly. Silnice byla čerstvě opravená a já utíkala bosky po rozpáleném černém asfaltu.

Při každém kroku jsem vykřikla: „Au! Au! Au!“ A když jsem se podívala na svoje chodidla, viděla jsem, jak se mi na ně lepí asfalt.

Nakonec jsme doběhly na louku, kde si bratr Bryan hrál s kluky ze sousedství. Jezdili na čtyřkolkách a snažili se jimi posekat vysokou trávu. Přišlo jim to jako báječný nápad. Chovali se ale jako úplní pitomci, protože se přes vysokou trávu pocho-pitelně navzájem neviděli a čelně se srazili.

Musela jsem to všechno vidět, musela jsem slyšet, jak Bryan řve bolestí a máma vyděšeně křičí, ale nic z toho si nepamatu-ju. Myslím, že Bůh zařídil, abych to vytěsnila z paměti a na tu bolest, paniku a pohled na bratrovo rozdrčené tělo zapomněla.

Bryana převezli vrtulníkem do nemocnice.

Když jsem ho po mnoha dnech v nemocnici navštívila, měl celé tělo v sádře. Z toho, co jsem viděla, se zdálo, že si polámal snad všechny kosti v těle. Jak moc je jeho poranění vážné, jsem tehdy jako malá holka pochopila díky tomu, že bráška čůral dírkou v sádrovém krunýři.

Neuteklo mi ani to, že nemocniční pokoj doslova přetékal hračkami. Rodiče byli tak vděční, že Bryan nehodu přežil, a to-lik ho během zotavování litovali, že měl v podstatě každý den Vánoce. Máma se o bráchu starala z pocitu viny. Dodnes mu ve všem ustupuje. Je legrační, jak pouhý zlomek sekundy dokáže navždy změnit rodinné vztahy.

Díky té nehodě jsem se s bratrem daleko víc sblížila. To, jaké jsme si vytvořili pouto, se zrodilo z mého hlubokého a opravdo-vého chápání jeho bolesti. Když ho z nemocnice propustili, ne-hnula jsem se od něj na krok. Každou noc jsem spala u něj. Kvů-li tomu sádrovému krunýři nemohl spát ve své posteli a dostal

speciální lůžko. Mně dali matraci k nohám jeho lůžka. Občas jsem si k Bryanovi vlezla a jen ho držela.

Spávala jsem u něj v pokoji ještě roky potom, co mu tu sádku sundali. Už jako hodně malá holka jsem věděla, že – kvůli té nehodě a tomu, jak tvrdý na něj byl otec – měl bratr těžký život. A já ho chtěla utěšovat.

Až mi nakonec máma řekla: „Britney, už jsi skoro v šesté třídě. Musíš začít spát sama!“

Odmítla jsem.

Byla jsem prostě dítě – nechtěla jsem spát sama. Ale máma trvala na svém a já se nakonec musela podřídit.

Jakmile jsem se zabydlela ve vlastním pokoji, zalíbilo se mi mít svůj prostor, ale s bratrem jsme si zůstali nadále blízcí. Miloval mě. A já jeho, tak moc – cítila jsem k němu tu nejsladší ochranitelskou lásku. Nechtěla jsem, aby se mu ještě někdy něco stalo. Už jsem ho viděla příliš trpět.

Jak se můj bratr zotavoval, začala být naše rodina hodně aktivní v místní komunitě. Kentwood měl sotva pár tisíc obyvatel a úplně všichni se každoročně účastnili průvodů na oslavu tří hlavních událostí – karnevalu při příležitosti masopustních oslav Mardi Gras, oslav Dne nezávislosti a vánočních svátků. Celé město se na to těšilo. Lidé nechali svá životní dramata doma a přišli se pobavit. Usmívali se a mávali a dívali se, jak jejich sousedé pomalu procházejí v průvodu po hlavní třídě Highway 38.

Jeden rok se naše dětská parta rozhodla, že si vyzdobíme golfový vozík a účastníme se s ním karnevalového průvodu

na Mardi Gras. Nacpalo se nás do něj asi osm – pochopitelně moc. Tři seděli vevnitř na sedačce, dva stáli po stranách a přidržovali se stříšky a jeden nebo dva se houpali vzadu. Vozík byl tak těžký, že měl skoro úplně prázdné pneumatiky. Měli jsme na sobě kostýmy z devatenáctého století – už si ani nevzpomínám proč, já seděla na klínech větších dětí vpředu a na všechny kolem mávala. Potíž byla v tom, že vozík byl přetížený, pneumatiky téměř vyfouknuté a těžko se ovládal, a při všem tom smíchu a mávání a vzrušení... no, do toho auta před námi jsme narazili jenom *párkrát*, to ale stačilo na to, aby nás z průvodu vyloučili.